

## Η συνεργασία του κράτους με το οργανωμένο έγκλημα

### Κράτος, οργανωμένο έγκλημα, ναρκωτικά και τρομοκρατία

Το οργανωμένο έγκλημα εμφανίστηκε στο ιστορικό προσκήνιο στις ΗΠΑ, εξαιτίας της απαγόρευσης και της δίωξης ορισμένων ψυχοτρόπων ουσιών. *Γεννήθηκε* κατά την σταδιακή επιβολή της απαγόρευσης του οπίου για κάπνισμα (1875-1902). *Ενηλικιάθηκε* μετά την πλήρη απαγόρευση των οπιούχων και της κοκαΐνης με το νόμο Harrison (1914). *Ωρίμασε* κατά τη διάρκεια της Ποτοαπαγόρευσης (1920-1933). *Ισχυροποιήθηκε* σε τρομακτικό βαθμό εξαιτίας των διαδοχικών απαγορεύσεων ορισμένων ουσιών (ανάμεσα στις οποίες, κυριαρχική θέση κατέχουν η ηρωίνη και η κοκαΐνη). *Εξελίχθηκε* ως κακοήθης νεοπλασία, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Και *εμπεδώθηκε* ως καθοριστικός παράγοντας της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής ζωής.

Από τη δεκαετία του 1930 και μετά, χάρη στην απαγόρευση ορισμένων ουσιών που σκοπίμως ομαδοποιούνται υπό τον αδόκιμο και παραπλανητικό όρο “ναρκωτικά”, δίπλα στη νόμιμη εξουσία του κράτους αναπτύσσεται η *παράνομη* εξουσία του οργανωμένου εγκλήματος η οποία δρα άλλοτε ως ανταγωνιστής και άλλοτε ως συνεργός της κρατικής εξουσίας που την κυοφόρησε, με αποτέλεσμα την εγκατάσταση μιας δυναμικής ισορροπίας ανάμεσά στη νόμιμη εξουσία του κράτους και την παράνομη εξουσία του οργανωμένου εγκλήματος, η οποία παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής και της μιας και της άλλης, σε όλα τα επίπεδα της δημόσιας ζωής.

Ο *συνδετικός κρίκος* μεταξύ της νόμιμης εξουσίας του κράτους και της παράνο-

---

\* ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ

Ο Κλεάνθης Γρίβας είναι ψυχίατρος-νευρολόγος-συγγραφέας, και μόνιμος συνεργάτης του περιοδικού.

μης εξουσίας του οργανωμένου εγκλήματος είναι ένα ενδιάμεσο στρώμα κρατικών υπαλλήλων, κυβερνητικών αξιωματούχων και επαγγελματιών πολιτικών που μισθώνονται από την κρατική εξουσία και εξαγοράζονται από το οργανωμένο έγκλημα. Το μέσο για τη συγκρότηση αυτού του συνδετικού κρίκου είναι η *διαφθορά*.

Στην αρμοδιότητα της κρατικής εξουσίας ανήκουν όλες οι γενικές και ειδικές ρυθμίσεις που βρίσκονται εντός των ορίων (ή και στις παρυφές) της νομιμότητας, ενώ στην αρμοδιότητα του οργανωμένου εγκλήματος περιλαμβάνονται όλοι οι τομείς δραστηριοτήτων που περιχαράκωνονται με απαγορευτικές νομοθετικές ρυθμίσεις (πορνεία, τυχερά παιχνίδια, όπλα και, κυρίως, ναρκωτικά).

Πεδίο συνεργασίας της κρατικής εξουσίας και του οργανωμένου εγκλήματος αποτελούν όλες οι δραστηριότητες που βρίσκονται εκτός των ορίων της νομιμότητας και εξυπηρετούν πολιτικούς στόχους, ανάμεσα στις οποίες πρωτεύουσα θέση κατέχουν τα *όπλα*, τα *ναρκωτικά* και η *τρομοκρατία*. Σ' αυτό το χώρο, τα όρια μεταξύ νόμιμης και παράνομης εξουσίας γίνονται δυσδιάκριτα και η μία τίθεται στην υπηρεσία της άλλης, με τρόπο ώστε και οι δυο να προσπορίζονται σημαντικά οφέλη σε βάρος της κοινωνίας. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, τα *όπλα*, τα *ναρκωτικά* και η *τρομοκρατία* αναδεικνύονται σε ένα, κρισιμότητα από κοινωνική και πολιτική άποψη, πλέγμα σχέσεων μεταξύ της νόμιμης εξουσίας του κράτους και της παράνομης εξουσίας του οργανωμένου εγκλήματος, που αρχίζουν από τη συνεργασία τους και καταλήγουν στην ταύτισή τους.

Η συνεργασία της κρατικής εξουσίας με το οργανωμένο έγκλημα γέννησε το *πα-ρακράτος*, έναν ιδιότυπο "θεσμό" που λειτουργεί πέραν των ορίων της νομιμότητας, με καθοδηγητικά όργανα που απαρτίζονται από κρατικούς αξιωματούχους και εκτελεστικά όργανα που στρατολογούνται από τον υπόκοσμο.

Όπως προκύπτει από την ιστορική έρευνα, από την έναρξη του Ψυχρού Πολέμου, τα *ναρκωτικά* και η *τρομοκρατία* αποτελούν δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, δυο αποτελεσματικά, πολιτικά και οικονομικά, εργαλεία που χρησιμοποιούνται από τις μυστικές υπηρεσίες και το οργανωμένο έγκλημα, που συνεργάζονται μεταξύ τους εξυπηρετώντας τους δικούς τους ιδιαίτερους σκοπούς.

Από το 1947 και μετά, οι δραστηριότητες των μυστικών υπηρεσιών και του οργανωμένου εγκλήματος αλληλο-επικαλύπτονται στ' όνομα της αντιμετώπισης του κομμουνιστικού κινδύνου, με αποτέλεσμα την αλληλεπίδραση και τον αμοιβαίο μετασχηματισμό τους:

Το *οργανωμένο έγκλημα*, παράλληλα με την παραδοσιακή του δραστηριότητα στους τομείς της προστασίας, της πορνείας, του τζόγου και των ναρκωτικών, *πολιτικοποιείται* διαμέσου της εξυπηρέτησης πολιτικών στόχων που του τίθενται από τις μυστικές υπηρεσίες, όπως το σπάσιμο των απεργιών, οι βιαιότητες σε βάρος της αριστεράς και η διάπραξη πολιτικών δολοφονιών. Και οι *μυστικές υπηρεσίες*, παράλληλα με την παραδοσιακή τους δραστηριότητα στους τομείς της κατασκοπίας, της αντικατασκοπίας και της πολιτικής τρομοκρατίας, *εγκληματοποιούνται* χρησιμοποιώντας τα μέσα του οργανωμένου εγκλήματος, και κυρίως τα ναρκωτικά.

Έτσι οι μυστικές υπηρεσίες αναδεικνύονται σε *παράλληλη εξουσία*, γιατί οι μπίζνες με τα ναρκωτικά τους εξασφαλίζουν μια *πολιτική αυτονομία* διαμέσου μιας σειράς "συμμαχιών" που μπορούν να διαφεύγουν από τον έλεγχο της νόμιμης πολιτικής εξουσίας, και συγχρόνως μια *οικονομική αυτοδυναμία* από τα αρμόδια συνταγματικά όργανα ελέγχου, διαμέσου της αυτοχρηματοδότησης των επιχειρήσεών τους με τα κέρδη που προσπορίζονται από την έμμεση ή άμεση συμβολή τους στη διακίνηση των ναρκωτικών.

Σήμερα, οποιαδήποτε σοβαρή μελέτη για τα ναρκωτικά θα προσκρούσει αναγκαία στο *τρίπτυχο* “οργανωμένο έγκλημα, μυστικές υπηρεσίες, τρομοκρατία”, και οποιαδήποτε σοβαρή έρευνα για την τρομοκρατία θα βρεθεί αντιμέτωπη με το *τρίπτυχο* “οργανωμένο έγκλημα, μυστικές υπηρεσίες, ναρκωτικά”. Έτσι σχηματίζεται το *τετράπτυχο* “οργανωμένο έγκλημα, μυστικές υπηρεσίες, ναρκωτικά και τρομοκρατία”, που τα επιμέρους στοιχεία του μόνο αφελείς ή ανιστόρητοι μπορούν να απομονώνουν με ελαφριά καρδιά και σκέψη.

Μέσα σ' αυτό το γενικό πλαίσιο συντελέστηκε ο βαθμιαίος μετασχηματισμός του οργανωμένου εγκλήματος σταδιακά *από* ένα συντεχνιακό οργανισμό με τοπική εμβέλεια σε μια πανίσχυρη πολυεθνική εταιρεία με παγκόσμια επιρροή, με την οποία ελάχιστα κράτη θα μπορούσαν να συγκριθούν από την άποψη της οργάνωσης, της ισχύος και της αποτελεσματικότητας.

Κατά τη μεταπολεμική περίοδο, η εκπληκτική ενδυνάμωση του οργανωμένου εγκλήματος εξαιτίας της Απαγόρευσης, το κατέστησε βασικό παράγοντα της δημόσιας ζωής σε πολλές χώρες του αναπτυγμένου κόσμου (ΗΠΑ, Ιταλία, Γαλλία, Ιαπωνία, κ.α.).

## Η συνεργασία των ΗΠΑ με την αμερικανο-ιταλική Μαφία

### 1. Η εξέλιξη της αμερικανικής Μαφίας (1920-40)

Το 1920 απαγορεύτηκε πλήρως η νόμιμη διάθεση των οπιούχων και της κοκαΐνης με ιατρική συνταγογραφία και του αλκοόλ. Η απαγόρευση της χορήγησης οπίου και κοκαΐνης ακόμη με ιατρική συνταγογραφία έγινε δυνατή όταν το 1919 το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι ήταν εναρμονισμένη με το Σύνταγμα η ερμηνεία της κυβέρνησης για το νόμο Harrison του 1914 (ερμηνεία σύμφωνα με την οποία οι γιατροί δεν είχαν το δικαίωμα να χορηγούν όπιο και κοκαΐνη για την αντιμετώπιση της εξάρτησης), ενώ η απαγόρευση του αλκοόλ επιτεύχθηκε με την επικύρωση της 18ης τροπολογίας του Συντάγματος που θέσπισε την Ποτοαπαγόρευση.

Αμέσως μετά την απαγόρευση αυτών των ψυχοτρόπων ουσιών, σε όλες τις αμερικανικές μεγαλουπόλεις, οι τοπικές συμμορίες που μέχρι τότε ασχολούνταν κυρίως με την εκμετάλλευση της πορνείας, μετεξελίχθηκαν σε εθνικής εμβέλειας συνδικάτα που ανέλαβαν να καλύψουν τη ζήτηση σε οπιούχα, κοκαΐνη και οινόπνευμα, πράγμα που σηματοδοτεί τη γένεση και την ανάπτυξη του οργανωμένου εγκλήματος στις ΗΠΑ και εν συνεχεία σε διεθνές επίπεδο.

“Το αμερικανικό οργανωμένο έγκλημα *εξελίχθηκε* από ένα αριθμό τοπικών συμμοριών σε σύνολο εθνικών συνδικάτων με υπολογίσιμη οικονομική και πολιτική υπεροχή, κυρίως των βιομηχανικών περιοχών, *εκμεταλλευόμενοι* την απαγόρευση του αλκοόλ, των οπιούχων και της κοκαΐνης. Σ' αντίθεση με την απαγόρευση του αλκοόλ που διάρκεσε 13 χρόνια (1920-1933), η απαγόρευση των *ναρκωτικών* ήταν συνεχής και κατέστησε τη διακίνηση της παράνομης ηρώνης την πιο σταθερή πηγή εσόδων για το οργανωμένο έγκλημα στην Αμερική.”

Η έναρξη της εφαρμογής του νόμου Harrison το 1919, με τον τρόπο που επιθυμούσε η αμερικανική κυβέρνηση, σηματοδότησε μια ποιοτική αλλαγή στο παγκόσμιο εμπόριο των “ναρκωτικών”:

Για εκατοντάδες χρόνια και μέχρι το 1920, το όπιο ήταν ένα *νόμιμο αγαθό* που το καλλιεργούσαν Ασιάτες αγρότες, το αγόραζαν Ευρωπαίοι και Αμερικανοί έμποροι και το μετέφεραν προς διάθεση στις αγορές των αστικών κέντρων της Ευρώπης και της Αμερικής, διαμέσου των νόμιμων καναλιών του διεθνούς εμπορίου, υπό την επο-

πτεία των κρατών και προς αμοιβαίο όφελος των εμπόρων και των καταναλωτών.

Στα 80 χρόνια της απαγόρευσής του, από το 1920 και μέχρι σήμερα, το όπιο είναι ένα *παράνομο αγαθό*, που εξακολουθεί να κάνει την ίδια διαδρομή και να εξυπηρετεί τις ίδιες ανάγκες, μόνο που διακινείται από παράνομα κανάλια και υπό τον έλεγχο των διαφόρων εκφάνσεων του οργανωμένου εγκλήματος, προς όφελος των διακινητών και εις βάρος των καταναλωτών τους, οι οποίοι εξαναγκάζονται να κάνουν χρήση νοθευμένων ουσιών που προσφέρονται σε υπερβολικές τιμές στη μαύρη αγορά και να αποτελούν αντικείμενο ποινικών διώξεων.

Το ίδιο ακριβώς συνέβη και με την κοκαΐνη. Η σχέση μεταξύ της παραγωγής της κοκαΐνης στον Τρίτο Κόσμο και της κατανάλωσής της στις βιομηχανικές χώρες παρέμειναν αναλλοίωτες. Το μόνο που άλλαξε αφορούσε τον έλεγχο της διακίνησής της και την υπερεκμετάλλευση των καταναλωτών της: Οι νόμιμοι διακινητές υποκαταστάθηκαν από τα παράνομα δίκτυα του οργανωμένου εγκλήματος και οι καταναλωτές εξαναγκάστηκαν να υποστούν το πολλαπλώς δυσβάστακτο βάρος που συνεπάγεται η χρήση μιας απαγορευμένης ουσίας.

Μετά την κατάργηση της ποτοαπαγόρευσης (1933), το οργανωμένο έγκλημα, στο χώρο του οποίου κυριαρχούσε η Μαφία υπό την αρχηγία του Σικελο-αμερικανού γκάνγκστερ Salvatore "Lucky" Luciano, έστρεψε το ενδιαφέρον του από το αλκοόλ στα "ναρκωτικά" που μέχρι τότε αποτελούσαν ένα μικρό μέρος του κύκλου των δραστηριοτήτων του. Και τα εκμεταλλεύτηκε συστηματικά μέχρι την κήρυξη του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, που προκάλεσε τη διακοπή της ροής του οπίου από τις οπιοπαραγωγές ασιατικές χώρες προς τις ΗΠΑ.<sup>2</sup>

Στα μέσα της δεκαετίας του 1930, η Μαφία βρέθηκε, για πρώτη φορά στην ιστορία της σε μια εξαιρετικά δεινή θέση, δεχόμενη επιθέσεις και έχοντας συνεχείς απώλειες σε δύο μέτωπα: Στις ΗΠΑ, η κυβέρνηση οργάνωσε συνδυασμένες αστυνομικές επιχειρήσεις και δικαστικές διώξεις κατά της Μαφίας (που μεταξύ των άλλων, το 1936 οδήγησαν στη σύλληψη του Luciano και την καταδίκη του σε φυλάκιση 30 έως 50 ετών), και στην Ιταλία, ο Μουσολίνι την αντιμετώπισε με βίαιες εκστρατείες που είχαν ως αποτέλεσμα τη σύλληψη και την εξόντωση πολλών μελών της.

## 2. Η συνεργασία της αμερικανικής κυβέρνησης με τη Μαφία

Στις αρχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ένα σαμποτάζ στο λιμάνι της Νέας Υόρκης το 1941 αποτέλεσε το έναυσμα για την αλλαγή του σκηνικού και την έναρξη της συνεργασίας των κρατικών μυστικών υπηρεσιών με τη Μαφία.

Η Υπηρεσία Πληροφοριών του Ναυτικού,<sup>3</sup> επιδιώκοντας να διασφαλίσει το λιμάνι της Νέας Υόρκης από παρόμοια σαμποτάζ και, συγχρόνως, να ελέγχει όλα τα εμπορικά πλοία που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για τον ανεφοδιασμό εχθρικών πολεμικών στα διεθνή ύδατα, απευθύνθηκε στη Μαφία και εξασφάλισε τη συνεργασία της, μέσω μιας συμφωνίας με τον μεγαλομαφιόζο Joseph Lanza, αντιπρόσωπο του Luciano, που έλεγχε πλήρως τους εργαζόμενους στα ντοκ του λιμανιού της Νέας Υόρκης. Μετά τη σύναψη της συμφωνίας, ο Luciano μεταφέρθηκε από τις απομακρυσμένες φυλακές Dannemora στις φυλακές της Νέας Υόρκης προκειμένου να διευκολυνθούν οι αναγκαίες συχνές επαφές του με τους αξιωματούχους της Υπηρεσίας Πληροφοριών και τους συνεργάτες του.

Έτσι εγκαινιάστηκε, η *πρώτη επίσημη συνεργασία* του αμερικανικού κράτους και του οργανωμένου εγκλήματος, που έμελλε να επεκταθεί από την προστασία του λιμανιού της Νέας Υόρκης το 1941 στο πεδίο της διεξαγωγής των στρατιωτικών επιχει-

ρήσεων κατά την απόβαση των Αμερικανών στην Ιταλία το 1943 και εν συνεχεία να χρησιμοποιηθεί ως βασικό εργαλείο της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής κατά τη μεταπολεμική περίοδο, με στόχο α) την εφαρμογή του δόγματος Τρούμαν στην Ευρώπη και την Ασία, β) τη διεξαγωγή του ψυχρού πολέμου και γ) τη σταθεροποίηση της βορειοαμερικανικής κυριαρχίας στο νότιο ημισφαίριο.

Το αμερικανικό κράτος με τη συνεργασία του με τον Luciano εξασφάλισε την απρόσκοπτη λειτουργία του λιμανιού της Νέας Υόρκης σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου και χρησιμοποίησε τη σικελική Μαφία αρχικά ως δύναμη *αντίστασης* στον Μουσολίνι και εν συνεχεία ως δύναμη "αποτροπής" του ενδεχόμενου της ανάληψης της εξουσίας στην Ιταλία από την αριστερά.

"Ο στρατηγός Πάτον χρειάστηκε μόνο 4 μέρες για να διανύσει μια διαδρομή πολλών εκατοντάδων μιλίων προς το Παλέρμο, μεταξύ άλλων και γιατί ο φίλος του Λουτσιάνο, Don Calogero Vizzini, ο επονομαζόμενος Zu Calo, χρησιμοποίησε τη Μαφία για να καθαρίσει το δρόμο από τον ιταλικό στρατό και τα ναρκοπέδιά του." Μετά τη σταθεροποίηση των θέσεών τους "οι αμερικανικές δυνάμεις κατοχής τοποθέτησαν πλήθος μαφιόζων στους διοικητικούς μηχανισμούς και σε θέσεις δημάρχων και κοινοταρχών" στις περιοχές που ήταν υπό τον έλεγχό τους.<sup>4</sup>

Οι αμερικανικές δυνάμεις κατοχής στη Σικελία, αναθέτοντας πολιτικά και διοικητικά πόστα σε μέλη της Μαφίας, διασφάλισαν τις υλικές βάσεις για τη δυναμική αποτροπή του ενδεχόμενου να καταλάβει νομίμως την εξουσία η αριστερά και, συγχρόνως, διαμόρφωσαν τις προϋποθέσεις της εισβολής της Μαφίας στην κεντρική πολιτική σκηνή της Ιταλίας και τον επικαθορισμό της ιταλικής δημόσιας ζωής από το οργανωμένο έγκλημα στις τέσσερις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες.

Το 1947, η αμερικανική κυβέρνηση, σ' εφαρμογή των συμφωνιών της ONI με τη Μαφία, απελευθέρωσε τον Λουτσιάνο από τις φυλακές και τον απέλασε στη Σικελία, όπου αναδιοργάνωσε την επιχείρηση της ηρωίνης με τη βοήθεια των υπό αμερικανή προστασία Σικελών μαφιόζων. Με την ανοχή αμερικανικών δυνάμεων κατοχής και τη συνεργασία των αμερικανικών μυστικών αρχών, μεταξύ 1948 και 1952 ο Λουτσιάνο οργάνωσε ένα δίκτυο παραγωγής και διακίνησης ηρωίνης που προμηθευόταν βάση μορφίνης από τα κέντρα παραγωγής οπίου της Τουρκίας και της Μέσης Ανατολής, τη μετέτρεπε νομίμως σε ηρωίνη στα εργαστήρια της σικελικής φαρμακευτικής εταιρείας Schiaparelli και την εισήγαγε παράνομα στις ΗΠΑ, όπου σταδιακά έφτασε να καλύπτει το 80% της ζήτησης αυτής της ουσίας στη μαύρη αγορά.

Μ' αυτό τον τρόπο, στην περίοδο 1952-1958, ο έλεγχος της ηρωίνης που διοχετευόταν στις Ηνωμένες Πολιτείες, τη χώρα με τη μεγαλύτερη μαύρη αγορά πέρασε βαθμιαία από την κορσικάνικη Μαφία της Μασσαλίας (που οι πάγιες σχέσεις της με τις γαλλικές μυστικές υπηρεσίες την καθιστούσαν αφερέγγυα για τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες) στην αμερικανο-σικελική Μαφία (που οι σχέσεις της με τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες αποτελούσαν εγγύηση της πολιτικής της νομιμοφροσύνης).

### 3. Η συνεργασία της CIA με το οργανωμένο έγκλημα

Στα τέλη της δεκαετίας του 1940, όταν ο ρωσικός στρατός υπέταξε την Ανατολική Ευρώπη και οι κομμουνιστές κατέλαβαν την εξουσία στην Κίνα (1948), οι ΗΠΑ βρέθηκαν αντιμέτωπες με την άμεση απειλή της κομμουνιστικής επέκτασης και οι Αμερικανοί ηγέτες, διαπιστώνοντας ότι χρειαζόνταν νέα όπλα για ν' αντιμετωπίσουν ένα νέο είδος παγκοσμίου πολέμου, το 1947 δημιούργησαν τη CIA<sup>5</sup> που είχε αρμοδιότητα

σε δύο κυρίως πεδία, την κατασκοπία και τη μυστική δράση.

Η CIA αναδείχτηκε στο κυριότερο εργαλείο της αντικομμουνιστικής πολιτικής των ΗΠΑ σε όλο τον κόσμο. Οι πράκτορές της, εφαρμόζοντας ανενδοίαστα έναν κυνικό πραγματισμό, συμμαχούσαν με οποιαδήποτε υποκοσμιακή ή παρακρατική συμμορία που ήταν ικανή να χρησιμοποιηθεί για την ανάσχεση της επέκτασης της κομμουνιστικής επιρροής. Παρ' όλο που οι συμμαχίες της CIA με τα δίκτυα παραγωγής και διακίνησης των απαγορευμένων ουσιών αποτελούν μόνο ένα μέρος των δραστηριοτήτων της, ωστόσο άσκησαν και εξακολουθούν να ασκούν τεράστια προωθητική επίδραση στο παγκόσμιο εμπόριο της ηρωίνης μετά τον πόλεμο.

Η συμμαχία της CIA με τους ναρκω-λαθρέμπορους άρχισε από τη δεκαετία του 1940, σε μια εποχή που το διεθνές εμπόριο του οπίου βρισκόταν στα κατώτερα επίπεδα των τελευταίων δύο αιώνων. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, η διακίνηση του οπίου σχεδόν εκμηδενίστηκε εξαιτίας της τεράστιας πτώσης της διεθνούς εμπορικής ναυσιπλοΐας και των αυξημένων μέτρων ασφάλειας που εφαρμόζονταν στα διάφορα λιμάνια. Ο εφοδιασμός σε ηρωίνη ήταν μικρός, τα διεθνή συνδικάτα του εγκλήματος ήταν αποδιοργανωμένα και ο αριθμός των εξαρτημένων στις ΗΠΑ μειώθηκε σε επίπεδα που επέτρεπαν την παροχή ορισμένων υπηρεσιών (από 200.000 το 1924 σε περίπου 20.000 το 1944-1945).

Από τη λήξη του πολέμου, η αποκατάσταση της ομαλής λειτουργίας του διεθνούς εμπορίου ακολουθήθηκε από την αναδιοργάνωση της παράνομης βιομηχανίας της ηρωίνης και των δικτύων διακίνησής της. Οι καλλιέργειες της οπιοπαπαρούνας στην Τουρκία και τη ΝΑ Ασία επεκτείνονταν διαρκώς και τα παράνομα εργαστήρια μετατροπής της μορφίνης σε ηρωίνη στήνονταν το ένα μετά το άλλο στη Μασσαλία και το Χονγκ-Κονγκ. Πολλοί απ' τους λόγους αυτής της "αναγέννησης" της διακίνησης των απαγορευμένων ουσιών οφείλονται στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ και του κυριότερου εκτελεστικού της βραχίονα, της CIA, που έχει την ευθύνη όλων των μυστικών επιχειρήσεων διείσδυσης, αποσταθεροποίησης, ανατροπής και αποτροπής στον κόσμο.

## Η συνεργασία των ΗΠΑ με την κορσικάνικη Μαφία

### 1. Η εξέλιξη της κορσικάνικης Μαφίας (1920-1940)

Για 25 ολόκληρα χρόνια, από το 1947 μέχρι το 1972, η κορσικάνικη Μαφία της Μασσαλίας είχε το μονοπώλιο στον εφοδιασμό της αμερικανικής αγοράς με ηρωίνη, απολαμβάνοντας της προστασίας των αμερικανικών και γαλλικών μυστικών υπηρεσιών, και κυρίως της αμερικανικής CIA και της γαλλικής ΚΥΠΙ (SDECE).

Μέχρι τη δεκαετία του 1960, το μεγαλύτερο μέρος της διακίνησης της ηρωίνης από την Εγγύς και Μέση Ανατολή προς τις ΗΠΑ γινόταν από την κορσικάνικη Μαφία που είχε υπό τον απόλυτο έλεγχό της το λιμάνι της Μασσαλίας, πρωτεύουσα του γαλλικού υπόκοσμου και κυριότερο κέντρο διαμετακόμισης απαγορευμένων ουσιών.

Η εξέλιξη της κορσικάνικης Μαφίας της Μασσαλίας είναι στενά συνδεδεμένη με το γεγονός ότι ανέπτυξε στενές σχέσεις με τον υπόκοσμο της πολιτικής και των μυστικών υπηρεσιών, για λογαριασμό των οποίων εκτελούσε ένα πλήθος βρώμικων δουλειών με αντάλλαγμα την παροχή προστασίας στις δικές της έκνομες δραστηριότητες.

Μέχρι το 1920, ο υπόκοσμος της Μασσαλίας αποτελούνταν από διάφορους κακοποιούς, κυρίως Κορσικανούς, που δρούσαν είτε μεμονωμένα είτε σε μικρές ομάδες και περιορίζονταν στην εκμετάλλευση της πορνείας και των τυχερών παιχνιδιών.

Στη δεκαετία του 1920, ο κόσμος αυτός μετασηματίστηκε σε ένα αυστηρά ιεραρχημένο και κεντρικά καθοδηγούμενο δίκτυο, το πασίγνωστο *Γαλλικό Δίκτυο* της κορσικάνικης Μαφίας, υπό την ηγεσία των Francois Spirito και Paul Bonnaventure Carbone που το διηύθυναν επί 20 περίπου χρόνια (1924-1944). Το *Δίκτυο* οργάνωσε επαγγελματικά την εκμετάλλευση της πορνείας και των τυχερών παιχνιδιών, απλώθηκε σ' ένα νέο επιχειρησιακό τομέα, τον τομέα των απαγορευμένων ουσιών, και ανέπτυξε στενές σχέσεις συνεργασίας με ένα σημαντικό μέρος του πολιτικού κόσμου.

Στη δεκαετία του 1930, η κορσικάνικη Μαφία της Μασσαλίας συνεργάστηκε με τις ομάδες των φασιστών της πόλης που ήταν υπό την ηγεσία του αναπληρωτή δημάρχου Simon Sabiani, για λογαριασμό του οποίου οργάνωσε ειδικές ομάδες από γκάνγκστερ που περιφρουρούσαν τις φασιστικές εκδηλώσεις και εξαπέλυαν τρομοκρατικές επιθέσεις κατά των αντιφασιστών στα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν την Μεγάλη Οικονομική Κρίση του 1929-1931. Σ' αντάλλαγμα, ο Sabiani πρόσφερε πολιτική προστασία στον υπόκοσμο και διόρισε πολλά μέλη της κορσικάνικης Μαφίας στις υπηρεσίες του Δήμου της Μασσαλίας.<sup>6</sup> Μέσα απ' αυτές τις διεργασίες διαμορφώθηκε μια συμμαχία ανάμεσα στους φασίστες και τον κορσικάνικο υπόκοσμο, ο οποίος αναδείχτηκε σε κύρια πολιτική δύναμη στη Μασσαλία.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η κορσικάνικη Μαφία, έχοντας εξασφαλισμένη την πολιτική της κάλυψη, μπόρεσε να διεισδύσει στο παράνομο εμπόριο των όπλων και των "ναρκωτικών": Εκμεταλλευόμενη τον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο (1936-1939), αναπτύχθηκε στο πεδίο του παράνομου εμπορίου των όπλων. Και, συγχρόνως, εκμεταλλευόμενη την πρόσκαιρη αποδυνάμωση της αμερικανο-σικελικής Μαφίας, η οποία κατά τη δεκαετία του 1930 είχε δεχθεί σημαντικά χτυπήματα τόσο στην Ιταλία από το μπουλινικό καθεστώς όσο και στις ΗΠΑ από το FBI, διείσδυσε στο πεδίο της εμπορίας των απαγορευμένων ουσιών και άνοιξε το πρώτο εργαστήριο ηρωίνης στη Μασσαλία, με αποτέλεσμα να φτάσει σταδιακά να ελέγχει το 80% της ηρωίνης που διακινούνταν προς τις Ηνωμένες Πολιτείες.

## 2. Γερμανική Κατοχή: Αντίσταση και Υπόκοσμος

Στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής, σημειώθηκε μια διάσπαση στους κόλπους του υπόκοσμου της Μασσαλίας. Το μεγαλύτερο μέρος της κορσικάνικης Μαφίας, υπό την αρχηγία των Carbone και Spirito, συνεργάστηκε με τη ναζιστική Γκεστάπο εναντίον της Αντίστασης. Ένα μικρό μέρος της, υπό την ηγεσία των αδελφών Guerini, συνεργάστηκε με τις αντιστασιακές οργανώσεις εναντίον της γερμανικής κατοχής, αντιδρώντας μ' αυτό τον τρόπο στα σχέδια του Άξονα που αφορούσαν τη μελλοντική ενσωμάτωση της Κορσικής στην Ιταλία.

Η διάσπαση της κορσικάνικης Μαφίας στη διάρκεια του πολέμου, η στάση των διαφόρων ομάδων της απέναντι στη ναζιστική κατοχή και η έκβαση του πολέμου, καθόρισαν τις εξελίξεις στο χώρο του *Γαλλικού Δικτύου* μετά την απελευθέρωση της Γαλλίας. Οι αρχηγοί της κορσικάνικης Μαφίας που συνεργάστηκαν με τις κατοχικές δυνάμεις, ακολούθησαν τους Γερμανούς στην πτώση τους. Εκείνοι που εναντιώθηκαν στους Γερμανούς, ακολούθησαν τους Συμμάχους στην άνοδό τους. Οι Carbone και Spirito εκπαραθυρώθηκαν από την ηγεσία του *Δικτύου* και επιβλήθηκε η νέα ηγετική ομάδα των αδερφών Guerini.

Ο Carbone εκτελέστηκε από την Αντίσταση το 1943, ενώ οι Sabiani και Spirito σώθηκαν, διαφεύγοντας στην Ισπανία μετά την απελευθέρωση της Γαλλίας το 1944.<sup>7</sup> Οι αδελφοί Guerini αναδείχθηκαν σε ήρωες της κορσικάνικης αντίστασης. Ο Antoine Guerini εργάστηκε ως πράκτορας των αγγλο-αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, και ο Bartolemy Guerini, που εφοδίαζε με πληροφορίες, όπλα και άνδρες την πολιτοφυλακή της σοσιαλιστικής ομάδας του Gaston Deffere, μετά την απελευθέρωση τιμήθηκε με το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

Η αντίσταση στη Μασσαλία, όπως και σ' ολόκληρη τη Γαλλία, ήταν διασπασμένη μεταξύ των κομμουνιστών και των μη-κομμουνιστών. Από τη μια μεριά υπήρχε το υπό κομμουνιστικό έλεγχο FTP με 2.000 μέλη<sup>8</sup> και από την άλλη το μη-κομμουνιστικό MUR με 800 μέλη.<sup>9</sup> Κυριότερη δύναμη στο MUR ήταν το Σοσιαλιστικό Κόμμα υπό την ηγεσία του Gaston Deffere, ο οποίος ήταν επικεφαλής ενός συμμαχικού δικτύου πληροφориών.

Το Φεβρουάριο του 1944, οι δύο πτέρυγες της Αντίστασης αποφάσισαν να συνεργαστούν, ίδρυσαν το FFI,<sup>10</sup> και οργάνωσαν τα CRS<sup>11</sup> που ανέλαβαν κυρίως αστυνομικά καθήκοντα<sup>12</sup> και έβαλαν στο περιθώριο την αστυνομία που το μεγαλύτερο μέρος της είχε συνεργαστεί με τον κατακτητή.

### 3. Μετά την απελευθέρωση: Πολιτικός κόσμος, υπόκοσμος και CIA

Η συνεργασία των κομμουνιστών και των σοσιαλιστών διατηρήθηκε μέχρι το 1946. Προϊόν της συνεργασίας τους ήταν και η εκλογή του σοσιαλιστή ηγέτη Gaston Deffere ως δημάρχου της Μασσαλίας τον Απρίλιο του 1945. Η διάσπασή τους ένα χρόνο αργότερα είχε ως αποτέλεσμα την εκλογή του κομμουνιστή υποψήφιου στη θέση του δημάρχου της πόλης το Νοέμβριο του 1946.

Το 1947, ένα κύμα απεργιών που σάρωσε ολόκληρη την Ευρώπη και προβλήθηκε από την Ουάσιγκτον ως "μέρος ενός σχεδίου των κομμουνιστών να καταλάβουν την εξουσία", εγκαινίασε την εποχή της παγκόσμιας αντιπαράθεσης "ανάμεσα στον ανατολικό κομμουνισμό και τη δυτική δημοκρατία" που έμελλε να περάσει στην ιστορία ως *Ψυχρός Πόλεμος*.

Ο ψυχρός πόλεμος άρχισε με την εφαρμογή ενός πολυδάπανου "Σχεδίου για την Ευρωπαϊκή Ανοικοδόμηση", του γνωστού "Σχεδίου Μάρσαλ", στα πλαίσια του οποίου η αμερικανική κυβέρνηση ανέθεσε το καθήκον της αντιμετώπισης του απεργιακού κύματος και του "κομμουνιστικού κινδύνου" στη CIA<sup>13</sup> που μόλις είχε δημιουργηθεί σ' αντικατάσταση του OSS.<sup>14</sup>

Στις αρχές του 1947 το αμερικανικό Κογκρέσο αποφάσισε να χορηγήσει 400 εκατ. δολάρια στον αγώνα κατά του κομμουνισμού και ο πρόεδρος Τρούμαν "διέθεσε αυτό το ποσό μέσω της CIA για την υποστήριξη δημοκρατικών πολιτικών κομμάτων", κυρίως στη Γαλλία, την Ιταλία, την Ελλάδα και την Τουρκία.<sup>15</sup>

Έχοντας επωμισθεί ως πρώτο καθήκον την αντιμετώπιση του απεργιακού κύματος στη Δυτική Ευρώπη, η CIA συνεργάστηκε στενά με την *Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας* (AFL) του Irving Brown και χρηματοδότησε τις προσπάθειές της να οργανώσει στην Ευρώπη "ελεύθερα συνδικάτα" που θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ως αντίβαρο σε όσες εργατικές ενώσεις ελέγχονταν από τους κομμουνιστές.<sup>16</sup>

Η απόφαση της CIA να συνεργαστεί με τους σοσιαλιστές για την επίτευξη των στόχων της, υπήρξε αποτέλεσμα του γεγονότος ότι στη γαλλική πολιτική σκηνή δέσποζαν κατά την πρώτη μεταπολεμική περίοδο, μόνο τρία πολιτικά κόμματα: Το *Κομμουνιστικό Κόμμα* που έπρεπε να "εξουδετερωθεί", το *Κόμμα του Ντε Γκωλ* που ήταν

“υπερβολικά ανεξάρτητος” κατά τα αμερικανικά κριτήρια και το *Σοσιαλιστικό Κόμμα*. Έτσι, υιοθετήθηκε η *πολιτική της χρησιμοποίησης της αριστεράς για να αντιμετωπιστούν οι αριστεροί*, που εφαρμόστηκε με επιτυχία αρχικά στη Γαλλία και στη συνέχεια στην Ιταλία.

Αναφερόμενος σ’ αυτό το σχέδιο, ο Thomas Braden, πρώην διευθυντής του Τμήματος Διεθνών Οργανώσεων της CIA, λέει:

“Χωρίς την εφαρμογή του σχεδίου της δημιουργίας των ελεύθερων εργατικών συνδικάτων, που γρήγορα επεκτάθηκε από τη Γαλλία στην Ιταλία, η μεταπολεμική ιστορία θα μπορούσε να εξελιχτεί πολύ διαφορετικά.”<sup>17</sup>

Για την επίτευξη των στόχων της, η CIA χρηματοδοτούσε το *Γαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα* με 1 εκατομμύριο δολάρια το χρόνο με στόχο να ενισχύσει την εκλογική του βάση στο εργατικό κίνημα και να διασφαλίσει στους ηγέτες του την πολιτική δύναμη που χρειάζονταν για να εναντιωθούν δυναμικά στις εργατικές απεργίες.<sup>18</sup>

Με τη βοήθεια αυτή, το Σοσιαλιστικό Κόμμα ξεπέρασε σύντομα τις οργανωτικές του αδυναμίες και ο σοσιαλιστής ηγέτης της Μασσαλίας Gaston Deffere, προχώρησε σε ανοικτή ρήξη με τους κομμουνιστές και κάλεσε τους εργαζόμενους σε μια πανεθνική αντικομμουνιστική σταυροφορία, ενώ ο σοσιαλιστής υπουργός Εσωτερικών Jules Moch, εκκαθάρισε την αστυνομία από όλα τα φιλο-κομμουνιστικά στοιχεία και αποδύθηκε σε πρωτοφανείς αστυνομικές επιθέσεις κατά των απεργών, κινητοποιώντας 200.000 άνδρες.<sup>19</sup>

Ο έλεγχος του λιμανιού της Μασσαλίας ήταν απολύτως αναγκαίος για την εφαρμογή των αμερικανικών σχεδίων κατά του κομμουνισμού σε ευρωπαϊκή και παγκόσμια κλίμακα, γιατί απ’ αυτό περνούσαν όλα τα εφόδια που παρέχονταν στην Ευρώπη με το “Σχέδιο Μάρσαλ” και απ’ αυτό γινόταν ο ανεφοδιασμός του Γαλλικού Εκστρατευτικού Σώματος στην Ινδοκίνα. Συνεπώς, τόσο η εφαρμογή του “Σχεδίου Μάρσαλ” όσο και η διατήρηση της ισορροπίας των δυνάμεων μεταξύ των δυτικών και των ανατολικών στην Απω Ανατολή, εξαρτιόταν άμεσα από την δυνατότητα της CIA να θέσει υπό τον έλεγχό της το λιμάνι της Μασσαλίας. Αυτό έγινε ιδιαίτερα εμφανές μετά την επίσημη ενεργητική εναντίωση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας στη συνέχιση του πολέμου στην Ινδοκίνα και τις νίκες του Μαιο-Τσε-Τουνγκ που προδιέγραφαν την κατάκτηση της εξουσίας από τους κομμουνιστές στην Κίνα.

Έτσι, από το 1947, η Μασσαλία, δεύτερη μεγαλούπολη της Γαλλίας, έγινε το θέατρο των πιο δυναμικών αντιπαραθέσεων μεταξύ κομμουνιστών και μη-κομμουνιστών στη γαλλική πολιτική ζωή. Σ’ αυτή τη σύγκρουση, το γκαυλικό και το Σοσιαλιστικό Κόμμα στη Μασσαλία ενίσχυσαν τις δυνάμεις τους στρατολογώντας μαζί τα μέλη της κορσικάνικης Μαφίας. Ο γαλλικός πολιτικός κόσμος με τη χρηματοδότηση και την καθοδήγηση της CIA, συνεργάστηκε με την κορσικάνικη Μαφία και τη χρησιμοποίησε στην προσπάθειά του να αποδυναμώσει την επιρροή του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Κάτω απ’ αυτές τις συνθήκες, στο *Γαλλικό Δίκτυο* ανατέθηκε ένας κρίσιμος πολιτικός ρόλος που του επέτρεψε να εξελιχθεί σε ανεπίσημη αλλά καθοριστικής σημασίας πολιτική δύναμη:

Η κορσικάνικη Μαφία ανέλαβε την εκτέλεση πλήθους τρομοκρατικών ενεργειών σε βάρος της αριστεράς -καταλήψεις γραφείων, διάλυση συγκεντρώσεων, σπάσιμο απεργιών, δολοφονίες στελεχών, κ.α.- ενώ ένα σημαντικό μέρος του πολιτικού κόσμου στις ΗΠΑ και τη Γαλλία και οι μυστικές υπηρεσίες των δύο χωρών παρείχαν ισχυρή πολιτική προστασία στις έκνομες δραστηριότητές της ως αντάλλαγμα των υπηρεσιών της.

## Η συνεργασία της CIA με το οργανωμένο έγκλημα

### 1. Οι στόχοι της συνεργασίας της CIA με τον υπόκοσμο

Ελάχιστη βασική επιδίωξη της CIA είναι να διεισδύει στα δίκτυα του υπόκοσμου και να τα επιτηρεί, γιατί οι οικονομικές τους πηγές, η πείρα τους στην παρανομία και η πρόσβασή τους σε πληροφορίες, τα καθιστούν σημαντική πολιτική δύναμη.<sup>20</sup> Όπως παρατήρησε το 1985, ένας αξιωματούχος του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ:

“Τα ναρκω-κέρδη μπορούν να εξαγοράσουν εκλογές, να χρηματοδοτήσουν την αγορά όπλων για αντεπαναστατικές επιχειρήσεις, να αποσταθεροποιήσουν νόμιμες κυβερνήσεις και να ματαιώσουν διαδικασίες εκδημοκρατισμού.”<sup>21</sup>

Οι οργανώσεις του υπόκοσμου είναι έντονα αντικομμουνιστικές και αποτελούν φυσικούς συμμάχους των μυστικών υπηρεσιών των χωρών που αντιμάχονται τον κομμουνισμό, με κορυφαία ανάμεσά τους τις ΗΠΑ. Τα δίκτυα του οργανωμένου εγκλήματος προσφέρουν στις μυστικές υπηρεσίες κανάλια για το ξέπλυμα χρήματος, πράκτορες για την εκτέλεση βρώμικων επιχειρήσεών τους και χρήσιμες πληροφορίες για τους διεφθαρμένους πολιτικούς στις χώρες όπου αναπτύσσουν δράση. Όπως παραδέχτηκε δημόσια ο στρατηγός Paul Gormar, πρώην αρχηγός του γενικού επιτελείου της αμερικανικής στρατιάς των Νοτίων Πολιτειών:

“Εάν θέλεις να αναμειχθείς σε αντι-ανατρεπτικές ή υπονομευτικές επιχειρήσεις, να συλλέξεις πληροφορίες και να διαθέσεις όπλα, είσαι υποχρεωμένος να συνεργάζεσαι με διακινητές ναρκωτικών.”<sup>22</sup>

Η φανερή όψη της “αντιναρκωτικής βοήθειας” που δίνουν οι Ηνωμένες Πολιτείες στις διάφορες χώρες αφορά την άμεση σύνδεσή της με την αντιμετώπιση της “ανατρεπτικής” προπαγάνδας και δράσης. Η προσεκτικά καλυμμένη και αθέατη πλευρά της αφορά το γεγονός ότι τα “ναρκωτικά” και η δήθεν καταστολή τους ήταν και παραμένουν ένας παράγοντας αποφασιστικής σημασίας για τις βρώμικες επιχειρήσεις των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, και ιδιαίτερα της CIA, τόσο κατά τη διάρκεια του ψυχρού πολέμου όσο και μετά απ’ αυτόν.

### 2. Το χρονικό της συνεργασίας της CIA με το οργανωμένο έγκλημα

Οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες έχουν μια μακροχρόνια παράδοση συνεργασίας με το οργανωμένο έγκλημα και τον υπόκοσμο. Μέχρι το τέλος του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, διέθεταν δύο μυστικές υπηρεσίες πληροφοριών, το *Γραφείο Στρατηγικών Υπηρεσιών* (OSS)<sup>23</sup> και το *Γραφείο Πληροφοριών του Ναυτικού* (ONI)<sup>24</sup> που το 1947 αντικαταστάθηκαν από την CIA.

Α) Κατά τη διάρκεια του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου (1941-1945), και οι δύο υπηρεσίες συνεργάστηκαν επίσημα με τα δίκτυα του οργανωμένου εγκλήματος στις ΗΠΑ, την Ευρώπη και την Ασία και εξασφάλισαν την ενεργητική συμμετοχή τους στην προσπάθεια των αμερικανικών υπηρεσιών να πετύχουν τους πολιτικούς και στρατιωτικούς σκοπούς τους, και ως αντάλλαγμα, παρείχαν στο οργανωμένο έγκλημα προστασία και διευκολύνσεις στις παράνομες δραστηριότητές του.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, η αμερικανική κυβέρνηση συνεργάστηκε επίσης

μα και κατ' επανάληψη με το οργανωμένο έγκλημα, προκειμένου να πετύχει τους πολιτικούς και στρατιωτικούς στόχους της. Η συνεργασία αυτή σηματοδότησε την έναρξη μιας διαδικασίας μέσω της οποίας η παράνομη εξουσία του οργανωμένου εγκλήματος μετεξελίχθηκε σε *επίσημο συνομιλητή* και συνεργάτη των διαχειριστών της νόμιμης εξουσίας του κράτους για την αντιμετώπιση του "εξωτερικού εχθρού":

1. Το 1941 η αμερικανική κυβέρνηση συνεργάστηκε με τη Μαφία για τον έλεγχο του λιμανιού της Νέας Υόρκης και την προστασία του από ενδεχόμενα σαμποτάζ, σ' εφαρμογή του σχεδίου Luciano Project<sup>25</sup> από δύο αμερικανικές στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες, την "Υπηρεσία Πληροφοριών του Ναυτικού" (ONI)<sup>26</sup> και το "Γραφείο Στρατηγικών Υπηρεσιών" (OSS).<sup>27</sup>

2. Το 1943, κατά την απόβαση των συμμαχικών στην Ιταλία, η αμερικανική κυβέρνηση ξανασυνεργάστηκε με τη σικελική Μαφία με σκοπό να διασφαλίσει την προετοιμασία και την επιτυχή έκβαση της απόβασης των συμμαχικών δυνάμεων στη Σικελία, οργανώνοντας "σίγουρα" τοπικά αντιστηρίγματα, παροχή πληροφοριών και εκκαθάριση του εδάφους από τους Γερμανούς προκειμένου να διευκολυνθεί η ανεμπόδιστη προέλαση των αμερικανικών στρατευμάτων και, παράλληλα, να εξουδετερωθεί βίαια η αριστερά, να αποφευχθεί το ενδεχόμενο της ανάληψης της εξουσίας από τους κομμουνιστές και να παλινорθωθεί η παλιά τάξη πραγμάτων. Το σχέδιο επεξεργάστηκαν και εφάρμοσαν οι υπηρεσίες ONI και OSS.<sup>28</sup>

3. Μετά το 1941, το OSS άρχισε να συνεργάζεται με την ισχυρή μυστική υπηρεσία της Κίνας και, μέσω αυτής, με την "*Πράσινη Σπείρα*", ένα συνδικάτο που έλεγχε το εμπόριο του οπίου στην περιοχή Yangtze, για την οργάνωση ενός εκτεταμένου δικτύου πληροφοριών κατά των Ιαπώνων.<sup>29</sup> Η συνεργασία αυτή συνεχίστηκε από τη CIA με στόχο το κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας.

**Β)** Κατά την πρώτη μεταπολεμική περίοδο (1945-1965), η συνεργασία μεταξύ του κράτους και του οργανωμένου εγκλήματος αναδείχθηκε σε βασικό εργαλείο της εφαρμογής του δόγματος Τρούμαν στην Ευρώπη και την Ασία, έχοντας ως στόχο την αντιμετώπιση του "εσωτερικού εχθρού".

1. Στη Γαλλία, μετά την έναρξη του ψυχρού πολέμου (1947), οι αμερικανικές και γαλλικές μυστικές υπηρεσίες συνεργάστηκαν με την κορσικάνικη Μαφία που έλεγχε το λιμάνι της Μασσαλίας για να εξουδετερώσουν την επιρροή της Αριστεράς. Η CIA κατέβαλε ιδιαίτερες προσπάθειες να θέσει υπό τον έλεγχό της το λιμάνι της Μασσαλίας και να διασφαλίσει α) την απρόσκοπτη ροή της βοήθειας που δινόταν στην Ευρώπη με το Σχέδιο Μάρσαλ και β) τον ανεφοδιασμό του Γαλλικού Εκστρατευτικού Σώματος στην πόλεμο της Ινδοκίνας που έληξε με ήττα των Γάλλων στο Ντιέμ-Μπιέν-Φου και την αποχώρησή τους από τη Ν.Α. Ασία. Για το σκοπό αυτό, η CIA, η γαλλική ΚΥΠ (SDECE)<sup>30</sup> και η παρακρατική SAC συνεργάστηκαν με το *Γαλλικό Δίκτυο* της κορσικάνικης Μαφίας της Μασσαλίας και το *Δίκτυο της Ινδοκίνας* (1947-1954),<sup>31</sup> που έλεγχαν τη διακίνηση της ηρωίνης στην Ασία, την Ευρώπη και την Αμερική. Μέσω αυτής της συνεργασίας, οι μυστικές υπηρεσίες εξασφάλισαν τη βοήθεια της κορσικάνικης Μαφίας στις πράξεις ατομικής και μαζικής τρομοκρατίας σε βάρος των κομμουνιστών της Μασσαλίας και σ' αντάλλαγμα της παρείχε χρηματοδότηση και κάλυψη των έκνομων δραστηριοτήτων της.<sup>32</sup> Η συνεργασία συνεχίστηκε αρμονικά και στην Απω Ανατολή, όπου το *Γαλλικό Δίκτυο* (της κορσικάνικης Μαφίας) διατηρούσε ισχυρά ερείσματα, μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1960, περίοδο κατά την οποία η κυβέρνηση της Ουάσινγκτον έκρινε ότι ήταν σε θέση να εξοντώσει το *Γαλλικό*

Δίκτυο και να το αντικαταστήσει με το Δίκτυο της Ν.Α. Ασίας που η ίδια είχε οργανώσει.

2. Στην *Ιταλία*, η CIA και η ιταλική ΚΥΠΙ (SIFAR) συνεργάστηκαν με την ιταλική Μαφία για την αποτροπή της εισόδου των κομμουνιστών στην κυβέρνηση στην Ιταλία (1947), και, αργότερα, για τον έλεγχο των πολιτικών κομμάτων και ολόκληρου του πολιτικού συστήματος (1947-1970) και την εφαρμογή της "στρατηγικής της έντασης" (1970-1990). Από το 1943, η CIA εφάρμοσε την ίδια στρατηγική στη Σικελία, όπου αξιωματούχοι των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών προσπάθησαν να εξουδετερώσουν την επιρροή των κομμουνιστών στο νησί και σ' όλη την υπόλοιπη χώρα, βοηθώντας τη Μαφία και τους χριστιανοδημοκράτες πολιτικούς συμμάχους της να καταλάβουν την εξουσία και να δολοφονήσουν πολλές εκατοντάδες αριστερούς πολίτες.<sup>33</sup> Σ' αντάλλαγμα των υπηρεσιών που της πρόσφερε η σικελική Μαφία, η CIA της παρείχε πλήρη κάλυψη των εγκληματικών δραστηριοτήτων της. Όπως παραδέχτηκε δημόσια ο πρώην επιχειρησιακός διευθυντής της CIA Miles Copeland: "*Εάν δεν είχε γίνει αυτό με τη Μαφία, οι κομμουνιστές θα μπορούσαν να θέσουν υπό τον έλεγχό τους ολόκληρη την Ιταλία*".<sup>34</sup> Η συνεργασία των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών συνεχίστηκε αδιάτάρακτα μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1990, όταν η αποδεδειγμένη καθολική διάβρωση των πολιτικών κομμάτων της δεξιάς, του κέντρου και της κεντροαριστεράς από τη Μαφία, οδήγησε σ' ένα επίσης καθολικό αδιέξοδο που προκάλεσε την κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού που είχε στηθεί και λειτουργούσε από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

3. Στην *Απω Ανατολή*, οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες συμμάχησαν με τις συμμορίες που διαφέντευαν το εμπόριο των ναρκωτικών στις συνοριακές γραμμές και τα λιμάνια που είχαν ιδιαίτερη στρατηγική σημασία, προκειμένου να εξασφαλίσουν την επιτυχία των βρώμικων επιχειρήσεών τους. Σ' αντάλλαγμα των υπηρεσιών που πρόσφεραν στις μυστικές υπηρεσίες, τα συνδικάτα του εγκλήματος στα αστικά κέντρα απολάμβαναν μιας κρατικής προστασίας που τους επέτρεπε να συνεχίζουν τις παράνομες επιχειρήσεις τους υπό την εποπτεία του κράτους και της αστυνομίας, ενώ οι μεγάλοι ναρκω-βαρώνοι της υπαίθρου επέκτειναν τις δραστηριότητές τους έξω από την επικράτεια τους και οργάνωσαν ιδιωτικούς στρατούς για να εξασφαλίσουν την κατοχή και τη διατήρηση των περιοχών που ήταν απαραίτητες για τις αυξανόμενες καλλιέργειες του οπίου. Στην Κίνα, μετά την κατάληψη της εξουσίας από τους κομμουνιστές (1948), η CIA πρόσφερε αμέριστη βοήθεια στα τμήματα του εθνικιστικού στρατού του Κουομιτάγκ (KMT) τα οποία, μετά την ήττα τους από τους Κινέζους κομμουνιστές, εγκαταστάθηκαν στη Μπούρμα και ασχολούνταν με το εμπόριο του οπίου. Με τη βοήθειά τους, η CIA δημιούργησε δίκτυα πληροφοριών και σαμποτάζ σε βάρος της κομμουνιστικής Κίνας και σ' αντάλλαγμα τους πρόσφερε χρηματοδότηση, εφόδια και κάλυψη της διακίνησης του οπίου.<sup>35</sup>

Γ) Κατά τη δεύτερη μεταπολεμική περίοδο (1965-1990), η συνεργασία μεταξύ του κράτους και του οργανωμένου εγκλήματος είχε ως στόχο την αναδιάταξη της παγκόσμιας αγοράς των απαγορευμένων ουσιών προς όφελος των ΗΠΑ και τη δικαιολόγηση των ανοικτών ή καλυμμένων αστυνομικών και στρατιωτικών επεμβάσεών τους σε διάφορα μέρη του πλανήτη. Για το σκοπό αυτό:

1. Η CIA συνεργάστηκε με τη γαλλική και την ιταλική ΚΥΠΙ για την επιτυχία του *πραξικοπήματος της ηρωίνης*, με το οποίο ο έλεγχος της παγκόσμιας αγο-

ράς της ηρωίνης πέρασε από το *Γαλλικό Δίκτυο στο Δίκτυο της Ν.Α. Ασίας* που οργανώθηκε με την καθοδήγηση της CIA (1965-1974), μετά την ήττα και την απόσυρση των Γάλλων από την Ινδοκίνα και την υποκατάστασή τους από τους Αμερικανούς.

2. Η CIA συνεργάστηκε με το *Δίκτυο της Ν.Α. Ασίας* (1970-1980) το οποίο έλεγχε το μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας παραγωγής ηρωίνης και το 80% της ηρωίνης που εισάγονταν στην αγορά των ΗΠΑ κατά τη δεκαετία του 1970.

3. Η CIA, κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ, συνεργαζόταν με τις φυλές που καλλιεργούσαν όπιο στο Χρυσό Τρίγωνο και με στρατηγούς της Ταϊλάνδης, του Λάος και του Νοτίου Βιετνάμ που έκαναν λαθρεμπόριο ηρωίνης.<sup>36</sup>

4. Η CIA συνεργάστηκε με τους ισλαμιστές αντάρτες που έλεγχαν την παραγωγή και τη διακίνηση της ηρωίνης στο Αφγανιστάν. Όπως αποκαλύφθηκε από επίσημες έρευνες, μετά την εισβολή των σοβιετικών στο Αφγανιστάν, η CIA χρηματοδοτούσε και εξόπλιζε τους τοπικούς πολέμαρχους που παρήγαγαν τεράστιες ποσότητες οπίου. Το 1983, οι Αφγανοί αγρότες παρήγαγαν πάνω από 400 τόνους οπίου, που στο μεγαλύτερο μέρος του διατέθηκε στο Πακιστάν για μετατροπή σε ηρωίνη. Στη δεκαετία του 1980, το 50% της ηρωίνης που εισάγονταν στις ΗΠΑ, προέρχονταν απ' αυτή την περιοχή.<sup>37</sup>

5. Η CIA συνεργάστηκε -και συνεργάζεται- με το διεθνή υπόκοσμο για την εφομογή της πολιτικής "*ναρκωτικά για όπλα*" και "*όπλα για ναρκωτικά*", στο Βιετνάμ, το Αφγανιστάν, το Ιράν (Ιράν-γκέιτ), τη Νικαράγουα (Κόντρα-γκέιτ) και άλλες περιοχές του πλανήτη.

5. Η CIA συνεργάστηκε -και συνεργάζεται- με τα καρτέλ διακίνησης "ναρκωτικών" στην Κεντρική και τη Νότια Αμερική, με σκοπό:

α) Τη δολοφονία του Κάστρο και την ανατροπή του καθεστώτος της Κούβας. Στα τέλη της δεκαετίας του 1960, αστυνομικές πηγές αποκάλυψαν ότι οι ανατρεπτικές επιχειρήσεις της CIA σε βάρος της Κούβας ήταν "βιτρίνα" της δράσης ενός μεγάλου συνδικάτου διακίνησης ηρωίνης και κοκαΐνης. Και η CIA, υπό την πίεση αυτών των αποκαλύψεων, αναγκάστηκε να ματαιώσει μερικές από τις σημαντικότερες ενέργειές της εναντίον του καθεστώτος του Κάστρο.<sup>38</sup>

β) Τη διενέργεια ανατρεπτικών επιχειρήσεων εναντίον χωρών που δεν αποδέχονται τη λογική του αμερικάνικου νεοαποικισμού, όπως η Κούβα και η Νικαράγουα.

γ) Την καθοδήγηση πραξικοπημάτων εναντίον εκλεγμένων κυβερνήσεων μη αρεστών στην Ουάσινγκτον.

δ) Τη δικαιολόγηση ανοικτών στρατιωτικών επεμβάσεων στο έδαφος άλλων χωρών, όπως στη Γρενάδα, τον Παναμά και τη Βολιβία.

ε) Τη δημιουργία, τη χρηματοδότηση, την επάνδρωση και τη δράση παρακρατικών οργανώσεων και συμμοριών πληρωμένων φονιάδων, όπως η *Αντικομμουνιστική Συμμαχία* και τα *Αποσπάσματα Θανάτου* που δρουν στη Λατινική Αμερική.

6. Μέσα στις Ηνωμένες Πολιτείες, η CIA φρόντιζε για την ασφάλεια των συνεργατών της στο χώρο του οργανωμένου εγκλήματος. Όπως αποδείχθηκε, προστάτευσε από ποινικές διώξεις Λατινο-Αμερικανούς διακινητές απαγορευμένων ουσιών σε περισσότερες από 27 περιπτώσεις που ήταν της αρμοδιότητας της ομοσπονδιακής δικαιοσύνης.<sup>39</sup>

Η συνεργασία αυτή ισχυροποίησε το οργανωμένο έγκλημα σε πρωτόγνωρο βαθμό και το κατέστησε ικανό να *παρεμβαίνει* στις εκλογικές διαδικασίες, να *ενσωματώνεται* στους πολιτικούς θεσμούς, να *συμμετέχει* στη δημιουργία του παρακρά-

τους, να *συνεργάζεται* με τις στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες στην εκτέλεση “γενικών σχεδίων” για την αποτροπή της ενδεχόμενης συμμετοχής των κομμουνιστών στις κυβερνήσεις των δυτικών χωρών, να *παίρνει μέρος* στην εφαρμογή της *στρατηγικής της έντασης* κατά τη δεκαετία 1970-1980, να *εκτελεί* πολλές από τις τρομοκρατικές ενέργειες που την υλοποιούν αυτή τη στρατηγική, και να *διασφαλίζει* την αρμονική συνεργασία του με την κρατική εξουσία διαμέσου ατόμων που συνδυάζουν την ιδιότητα του ανώτερου κρατικού αξιωματούχου και του συνεργάτη του υποκόσμου.

1. Στη δεκαετία 1960-1970, η Μαφία συμμετείχε άμεσα στην άσκηση της εξουσίας και διέβρωσε το πολιτικό σύστημα της Ιταλίας, διασφαλίζοντας, με τους γνωστούς τρόπους, την εκλογή δικών της ανθρώπων στο κοινοβούλιο και τα όργανα της τοπικής αυτοδιοίκησης (δημοτικά και κοινοτικά συμβούλια), ενώ παράλληλα έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στη δημιουργία του παρακράτους και στην εφαρμογή των σχεδίων των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, όπως η *Επιχείρηση Stay Behind* που εξειδικεύτηκε και εφαρμόστηκε ως *Επιχείρηση Γκλάντιο* στην Ιταλία και άλλες χώρες και ως *Επιχείρηση Κόκκινη Προβιά* στην Ελλάδα.

2. Στη δεκαετία 1970-1980 οι αμερικανικές και ιταλικές μυστικές υπηρεσίες συνεργάστηκαν με τη Μαφία και διάφορες ακροδεξιές τρομοκρατικές οργανώσεις για την εφαρμογή της τρομοκρατικής *στρατηγικής της έντασης*. Από κοινού πραγματοποίησαν χιλιάδες πολύνεκρες τρομοκρατικές, αποσταθεροποιητικές και ανατρεπτικές ενέργειες (βομβιστικές επιθέσεις, δολοφονίες, απόπειρες πραξικοπημάτων), πολλές από τις οποίες έγιναν σε συνεργασία με τα μέλη της μασονικής στοάς *Προπαγάνδα 2 (P2)* του Λ. Τζέλι, που ήταν συγχρόνως συνεργάτες της Μαφίας και ισχυροί παράγοντες στο χώρο της οικονομίας, της πολιτικής, της Εκκλησίας και των ενόπλων δυνάμεων.

Από το 1970 και μετά, το οργανωμένο έγκλημα και η κρατική εξουσία, *διαχειρίζονται από κοινού* τα *ναρκωτικά* και την *τρομοκρατία* προς αμοιβαίο όφελος: Σε απόλυτως αρμονική συνεργασία μεταξύ τους, κατασκεύασαν δυο απειλές, την *απειλή των ναρκωτικών* και την *απειλή της τρομοκρατίας*, και ανέλαβαν εργολαβικά την “προστασία” της κοινωνίας απ’ αυτές, εξασφαλίζοντας αφ’ ενός την αέναη ισχυροποίησή τους και αφ’ ετέρου την παθητικοποίηση του κοινωνικού σώματος απέναντι στις κοσμολογικές ανατροπές που προκαλούνται κατά το πέρασμα από τη βιομηχανική στη μεταβιομηχανική εποχή.

### 3. Συμπέρασμα

Όλα αυτά οδηγούν στο εύλογο συμπέρασμα ότι η *CIA αναδιοργάνωσε, ενίσχυσε και ισχυροποίησε τα τρία σημαντικότερα και μεγαλύτερα δίκτυα που έλεγχαν την παγκόσμια διακίνηση της ηρωίνης κατά τη μεταπολεμική περίοδο*. Η αμερικανο-σιελική, η κορσικάνικη και η κινέζικη Μαφία, χάρη στη βοήθεια που τους παρασχέθηκε από τις μυστικές υπηρεσίες των Ηνωμένων Πολιτειών, μετεξελίχθηκαν από συμμορίες περιορισμένης τοπικής εμβέλειας σε αληθινά διεθνή δίκτυα διακίνησης απαγορευμένων ουσιών, που παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση και τη συντήρηση των οικονομικών και πολιτικών ισορροπιών στον πλανήτη.

## Η συνεργασία της CIA με τις “Αντιναρκωτικές” Υπηρεσίες

Οι υπηρεσίες πληροφοριών, το εμπόριο των ναρκωτικών και η δήμευση καταστολή των απαγορευμένων ουσιών συνήθως ή πολύ συχνά συνυφαίνονται. Από την εποχή του “Ομοσπονδιακού Γραφείου Ναρκωτικών” μέχρι τη βασιλεία της DEA, η CIA χρησιμοποιούσε ως προκάλυμμα τις “αντιναρκωτικές υπηρεσίες”.

Η CIA χρησιμοποίησε τα προγράμματα εκπαίδευσης και βοήθειας που δίνονταν στις αστυνομίες διαφόρων χωρών από το αμερικανικό “Γραφείο Δημόσιας Ασφάλειας”(OPS), τη DEA και το “Τμήμα Ναρκωτικών” του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ, ως βιτρίνα που κάλυπτε τόσο τις διασυνδέσεις της CIA με τις αστυνομίες των άλλων χωρών που είναι ιδεώδεις πηγές πληροφοριών για τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, όσο και τις βρώμικες επιχειρήσεις του OPS.<sup>40</sup>

Η πρώτη επίσημη -και δειλή- αποκάλυψη ότι η CIA χρησιμοποιούσε τις “αντιναρκωτικές” υπηρεσίες και τα “αντιναρκωτικά” προγράμματα ως κάλυψη των βρώμικων επιχειρήσεών της, έγινε το 1975, από την ερευνητική επιτροπή του αμερικανικού κοινοβουλίου -Επιτροπή Ροκεφέλερ- που διαπίστωσε ότι “η CIA είχε προωθήσει πράκτορες της στο Ομοσπονδιακό Γραφείο Ναρκωτικών για να εκτελέσουν τοπικές αποστολές αντικατασκοπίας”.<sup>41</sup>

Όμως, η αλληλεξάρτηση ανάμεσα στις “αντιναρκωτικές” υπηρεσίες και στις πολιτικές και στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες δεν αποτελούσαν καινούριο και περιστασιακό φαινόμενο. Αντιθέτως, ήταν ένα σταθερό στοιχείο της δράσης των μυστικών υπηρεσιών που οι πρώτες ενδείξεις της ύπαρξής του ανιχνεύονται από την εποχή που ο αρχηγός του Ομοσπονδιακού Γραφείου Ναρκωτικών Harry Anslinger επέτρεψε τη συμμετοχή πρακτόρων της υπηρεσίας του σε μυστικές επιχειρήσεις άλλων μυστικών υπηρεσιών στο εξωτερικό.

Ο πρώτος Αμερικανός πράκτορας που στάλθηκε στο εξωτερικό από το FBN ήταν ο Garland Williams. Ο Williams έγινε διευθυντής του Ειδικού Τμήματος Αντικατασκοπίας του αμερικανικού στρατού το 1940 και αργότερα διευθυντής του Τομέα Ειδικής Εκπαίδευσης του “Γραφείου Δημόσιας Ασφάλειας” (OPS), όπου δίδαξε σε εκατοντάδες πράκτορες την τέχνη της κατασκοπίας, του σαμποτάζ και της αντιμετώπισης των ανταρτών”. Κατά τον πόλεμο της Κορέας διηύθυνε ένα στρατιωτικό δίκτυο πληροφοριών. Στις αρχές της δεκαετίας του 1960 παραιτήθηκε από το FBN και πρόσφερε την τεχνογνωσία του σε αρκετά αφρικανικά κράτη για να οργανώσουν τις αστυνομίες και τις υπηρεσίες πληροφοριών τους.<sup>42</sup>

Η συνεργασία της CIA με τις “αντιναρκωτικές” υπηρεσίες στις βρώμικες επιχειρήσεις της εντός και εκτός των ΗΠΑ, παρουσίαζε πολλά πλεονεκτήματα για τη CIA. Της έδινε τη δυνατότητα να αυτοχρηματοδοτεί τις δραστηριότητές της με χρήματα που εξοικονομούσε από την ανάμειξή της στη διακίνηση των ναρκωτικών, πράγμα που της επέτρεπε να διαφεύγει τον έλεγχο των αρμόδιων συνταγματικών οργάνων. Και, συγχρόνως, της πρόσφερε πολύ μεγαλύτερη άνεση κινήσεων για τους μυστικούς της πράκτορες, που είχαν αυξημένη κάλυψη δουλεύοντας με τη διπλή ιδιότητα του πράκτορα της CIA και του FBN συγχρόνως. Όπως δήλωσε ο πράκτορας του FBN Sal Vizzini, που πήρε μέρος σε ειδικές αποστολές της CIA στη Βηνρτό και στην Μπανγκόκ:<sup>43</sup>

“Ως πράκτορας των αντιναρκωτικών υπηρεσιών έχω κάποια προστασία απέναντι στην κυβερνητική επιτήρηση. Διαθέτω μια κάλυψη μέσα σε μια κάλυψη που δεν τη διέθεταν οι κανονικοί πράκτορες της CIA”.<sup>44</sup>

## Υστερόγραφο: για τις πολύπλοκες διασυνδέσεις

Ένας απ' τους βασικούς εμπνευστές και πρωτεργάτες της συνεργασίας της CIA με τις ναρκω-συμμορίες, είναι ο δικηγόρος Paul Helliwell. Ο Helliwell, ως επικεφαλής του OSS στην Κίνα κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, συμφώνησε με τους αρχηγούς των ναρκω-συμμοριών στην περιοχή της αρμοδιότητάς του να τα χρησιμοποιεί ως δίκτυα πληροφοριών και ως αντάλλαγμα να παρέχει προστασία και διευκολύνσεις στις παράνομες δραστηριότητές τους. Για το σκοπό αυτό, ο Helliwell συνεργάστηκε στενά με τον διαβόητο Tai-Li που ήταν συγχρόνως αρχηγός της μυστικής αστυνομίας της Κίνας και λαθρέμπορος ναρκωτικών, ενώ, παράλληλα, εξασφάλισε τη βοήθεια των ορεινών φυλών της περιοχής Κίνα-Μπούρμα-Ινδία στις δραστηριότητες του OSS, προσφέροντας "κάλυψη" στη διακίνηση 2,5 κιλών οπίου για κάθε ενδιαφερόμενη πληροφορία που του έδιναν.

Μετά τον πόλεμο, ο Helliwell εγκαταστάθηκε στη Φλόριδα και συνέχισε να εργάζεται για τη CIA. Το 1952 βοήθησε στη δημιουργία της Sea Supply Corporation, μια εταιρεία-βιτρίνα της CIA η οποία χρησιμοποιούνταν για την αποστολή όπλων στα στρατεύματα του Κουομιτάνγκ (KMT) που είχαν εγκατασταθεί στη Μπούρμα μετά την νίκη των κομμουνιστών στην Κίνα και, συγχρόνως, διακινούσε όπιο από τις ορεινές περιοχές στη Μπανγκόκ. Αργότερα, ο Helliwell ανέλαβε το ξέπλυμα ναρκωχημάτων της CIA διαμέσου της Castle Bank που εδρεύει στις Μπαχάμες.<sup>45</sup> Πελάτες της Castle Bank είναι οι περισσότεροι ηγέτες των σημαντικότερων συμμοριών του αμερικανικού υπόκοσμου που ελέγχουν τα τυχερά παιχνίδια, την πορνεία και τα ναρκωτικά στο Λας Βέγκας, καθώς επίσης και η μυστηριώδης εταιρεία ID Corp., που εδρεύει στα νησιά Cayman Islands και ανήκει κατ' αποκλειστικότητα στον Αμερικανό Shig Katayama.

Μετά την αποκάλυψη του διεθνούς σκανδάλου της εταιρείας *Λόκχιντ*, που οργάνωσε μια τεράστια πολυεθνική επιχείρηση *λαδώματος* ενός πλήθους πολιτικών σε πολλές χώρες του κόσμου, προκειμένου να εξασφαλίσει την αγορά των αεροπλάνων της από τις διάφορες κυβερνήσεις, αποδείχθηκε ότι οι βασικοί "μεσάζοντες" στους οποίους η Λόκχιντ ανέθεσε το *λάδωμα* των Ιαπώνων πολιτικών ήταν οι πασίγνωστοι έμποροι ναρκωτικών Shig Katayama και Yoshio Kodama.

1. Ο Shig Katayama, λαθρέμπορος ναρκωτικών και πράκτορας των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, ήταν αποκλειστικός ιδιοκτήτης της μυστηριώδους εταιρείας ID Corporation που έδρευε στα νησιά Cayman και εκπροσωπούσαν από την τράπεζα Castle Bank που ξεπλένει ναρκωχήματα της CIA. Σύμφωνα με έρευνα που δημοσιεύτηκε στον ιαπωνικό Τύπο, "η πραγματική δουλειά του Katayama από τις αρχές της δεκαετίας του 1950, ήταν να εμπορεύεται ναρκωτικά για λογαριασμό των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών".<sup>46</sup>

2. Ο Yoshio Kodama, διαβόητος ακροδεξιός λαθρέμπορος ναρκωτικών, κινούσε τα νήματα του λαδώματος των Ιαπώνων πολιτικών για λογαριασμό της CIA και της Λόκχιντ. Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου διακινούσε ηρωίνη για λογαριασμό του ιαπωνικού στρατού, στον οποίο προμήθευε πόρνες και πολλές από τις πρώτες ύλες που είχε ανάγκη.<sup>47</sup> Μετά την ήττα της Ιαπωνίας (1945), συνελήφθη από τους Αμερικανούς ως εγκληματίας πολέμου "πρώτης κατηγορίας", αποφυλακίστηκε μυστηριωδώς το 1948 και, αμέσως μετά, επιστρατεύτηκε από τη CIA, που τον χρησιμοποίησε, μεταξύ άλλων και ως *μοχλό καθοδήγησης* των πο-

λιτικών του Τόκιο. Επίσημες έρευνες για τον εντοπισμό των “καναλιών” του λαδώματος των Ιαπώνων πολιτικών από τη Λόγκχιντ, οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι “η CIA ενορχήστρωσε τις περισσότερες οικονομικές επιχειρήσεις της Λόγκχιντ στην Ιαπωνία για να εξυπηρετήσει τους μη-ομολογημένους στόχους της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής και, ειδικά, για την υποστήριξη των ακροδεξιών πολιτικών δυνάμεων”.<sup>48</sup>

## ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

<sup>1</sup> Alfred McCoy: *The Politics of Heroin: CIA Complicity in the Global Drug Trade* (1972/1991), σ. 10.

<sup>2</sup> Ανάμεσα στις οποίες πρωτεύουσα θέση κατείχε η Τουρκία και ακολουθούσαν το Ιράν και οι χώρες της Ν.Α. Ασίας.

<sup>3</sup> ONI: Office of Naval Intelligence.

<sup>4</sup> Steven Duke & Albert Gross: *America's Longest War* (1993), σ. 96.

<sup>5</sup> Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών.

<sup>6</sup> Alfred McCoy: *The Politics of Heroin: CIA Complicity in the Global Drug Trade* (1972/1991), σ. 50.

<sup>7</sup> Ο Sabiani εγκαταστάθηκε το 1947 στις ΗΠΑ, ανέλαβε ένα καθοδηγητικό ρόλο στη διακίνηση της ηρωΐνης από τη Μασαλλία στη Νέα Υόρκη, συνελήφθη το 1950, έμεινε στη φυλακή επί δύο χρόνια, απελευθερώθηκε το 1952, επέστρεψε στη Γαλλία, όπου συνελήφθη για τη συνεργασία του με τους κατακτητές, φυλακίστηκε για οκτώ μήνες και μετά εγκαταστάθηκε στη Γαλλική Ριβιέρα όπου έζησε μέχρι το 1967, ασχολούμενος με τουριστικές επιχειρήσεις.

<sup>8</sup> FTP: Franc-Tireurs et Partisans (Γαλλία).

<sup>9</sup> MUR: Mouvements Unis de Resistance (Γαλλία).

<sup>10</sup> FFI: Forces Francaises de l' Interieur (Γαλλία).

<sup>11</sup> CRS: Compagnies Republicaines de Securite (Γαλλία).

<sup>12</sup> Alfred McCoy, *The Politics of Heroin: CIA Complicity in the Global Drug Trade* (1972/1991), σ. 52.

<sup>13</sup> CIA: Central Intelligence Agency (ΗΠΑ).

<sup>14</sup> OSS: Office of Strategic Services (ΗΠΑ).

<sup>15</sup> John Ranelagh, *The Agency: The Rise and Decline of the CIA* (1986), σ. 131.

<sup>16</sup> Ronald Filippelli, *American Labor and Postwar Italy, 1943-1953* (1989).

<sup>17</sup> Thomas Braden, “I’m Glad the CIA is ‘Immoral’” (*Saturday Evening Post*, 20/5/1967), σ. 14.

<sup>18</sup> Harris Smith, *OSS: The Secret History of America's First Central Intelligence Agency* (1972), σ. 182.

<sup>19</sup> Gabriel & Joyce Kolko, *Limits of Power* (1972), σ. 370.

<sup>20</sup> Ο διευθυντής της DEA, Francis Mullen, επέμενε στην ανάγκη να υπάρξει “διεθνής πολιτική και οικονομική πίεση στην ισορροπία των δυνάμεων και του εμπορίου που ελέγχεται από ναρκω-δολάρια” (SPSI, hearings, *International Narcotics Trafficking*, σ. 562).

<sup>21</sup> Clyde Taylor, υπφυπουργός Εξωτερικών για διεθνή ζητήματα ναρκωτικών (*San Diego Union*, 12/1/1986).

<sup>22</sup> *Latin America Weekly Report*, 23/3/1984.

<sup>23</sup> OSS: Office of Strategic Services.

<sup>24</sup> ONI: Office of Naval Intelligence.

<sup>25</sup> Rodney Chambell, *The Luciano Project: The Secret Wartime Collaboration of the Mafia and the US Navy* (1977).

<sup>26</sup> ONI: Naval Intelligence (ΗΠΑ).

<sup>27</sup> OSS: Office of Strategic Services (ΗΠΑ).

<sup>28</sup> Max Corvo, *The OSS in Italy 1942-1945* (1990) και Harris Smith, *OSS: The Secret Story of America's First Central Intelligence Agency* (1972).

<sup>29</sup> Rodney Campbell, *The Luciano Project* (1977). Jonathan Marshall, "Opium and the Politics of Gangsterism in Nationalist China, 1927-1945".

<sup>30</sup> SDECE: Service de Documentation Exterieur et de Contre Espionage.

<sup>31</sup> Philip Williams, *Wars, Plots and Scandals in Post-War France* (1970).

<sup>32</sup> Alfred McCoy, *The Politics of Heroin in Southeast Asia* (1972), κεφ. 1-2.

<sup>33</sup> Corvo Max, *The OSS in Italy, 1942-1945* (1990).

<sup>34</sup> Peter Dale Scott (Πρόλογος στο εξαιρετικό βιβλίο του Henrik Kruger, *The Great Heroin Coup*, σ. 14) και Miles Copeland, *Beyond Cloak and Dagger* (1975), σ. 240-41.

<sup>35</sup> Alfred McCoy, *The Politics of Heroin in Southeast Asia* (1972), κεφ. 2.

<sup>36</sup> Alfred McCoy, *The Politics of Heroin in Southeast Asia* (1972), κεφ. 1-2. Catherine Lamour, *The International Connection* (1974), Richard Kunnies, *The American Heroin Empire* (1972), σ. 11-13.

<sup>37</sup> Κατάθεση του David Melocik, συνδέσμου της DEA με το κογκρέσο (US Congress, House, Select Committee on Narcotics Abuse and Control, report, *International Narcotics Control Study Missions*, GPO, 1984, σ. 161), Konrad Ege, "CIA Rebels Supply US Heroin" (*Counterspy*, November 1980, σ. 16). Σε μια αναφορά της DEA το 1981 σημειώνεται ότι: "Οι σοβιετικές δυνάμεις έχουν αποδυθεί σε επιχειρήσεις εναντίον της διακίνησης ναρκωτικών από τους Αφγανούς εθνικιστές ως μέρος του συνόλου των στρατιωτικών τους επιχειρήσεων εναντίον των ανταρτών" (*Washington Post*, 2/1/1981).

<sup>38</sup> Κούβα (Operation 40): *New York Times*, 4/1/1975, Edward Epstein, *The Agency of Fear* (1977) και Henrik Kruger, *The Great Heroin Coup* (1980).

<sup>39</sup> Υπόμνημα της DEA, χωρίς υπογραφή και ημερομηνία καταχωρημένο στο CIA *Narcotic Intelligence Collection* (πιθανολογείται ότι γράφτηκε από τον Lucien Conein το 1975). Παραχωρήθηκε από τη DEA σε ενδιαφερόμενους ερευνητές κατ' εφαρμογή του Νόμου περί Ελευθερίας των Πληροφοριών.

<sup>40</sup> A. Langguth: *Hidden Terrors* (1968), σ. 48-9, 57, 72, 124, 138, 242-3. Thomas Lobe: *United States National Security Policy and Aid to the Thailand Police* (1977), σ. 9. Commission on CIA Activities Within the United States: *Report to the President [Rockefeller report]* (1975), σ. 235.

<sup>41</sup> *New York Times* (11/7/1975), *Washington Post* (19/2/1975), *Rockefeller report*, σ. 233-34.

<sup>42</sup> Harry Anslinger, *The Protectors* (1964), σ. 24, 107.

<sup>43</sup> Συνέντευξη του Vizzini στον συγγραφέα H. Kruger (20/12/1978).

<sup>44</sup> Sal Vizzini: *Vizzini* (1972), σ. 31-32, 166.

<sup>45</sup> *Wall Street Journal*, 18/4/1980. Peter Dale Scott, *The War Conspiracy* (1972, σ. 210), Edward Hymoff, *The OSS in World War II* (NY, Ballantine, 1972, σ. 277).

<sup>46</sup> Για την ID Corp. & Castle: US Congress, House, Committee on Government Operations, hearings, *Oversight Hearings into the Operations of the Internal Revenue Service* (GPO, 1976, σ. 907-9). Για την εταιρεία Lockheed: Yamakawa Akio: "Lockheed Scandal" (*Ampo*, April-Sept. 1976, σ. 3) και Jim Hougan: *Spooks* (1978), σ. 456.

<sup>47</sup> Lt. Eric Fleisher, Investigative Division, US Army: "Report on the Showa Trading Company", 25/7/1947 (National Archives).

<sup>48</sup> Tad Szulc: "The Money Changer" (*The New Republic*, 10/4/1976), σ. 10-11. Anthony Sampson: *The Arms Bazaar* (1977), σ. 218-21.